

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

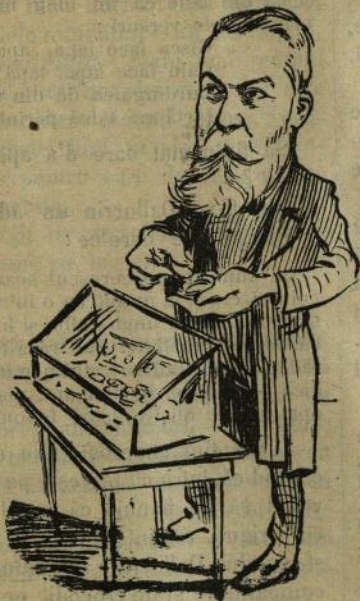
DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoieală.

LIBERALII LA MOȘI

A se vedea explicația în pagina două.

LIBERALII LA MOȘI

— A se vedea ilustrația din pagina întâia —

Pentru că tot li s'a zis mereu «politiciani de bilciu» fruntașii liberali s'au hotărât să ia parte activă anul acesta la bilciul Moșilor.

Conu Mitiță Sturdza va învărti o ruletă — pentru 5, 25 — pentru 10, 50 — «distracție parisiiană» care va avea multă căutare.

Dom Paladu în costum de atlet va sparge capsă la «încercarea forței», va face pe omul — focă, etc.

D. Mișu Ferechide, cel mai mare cărturar dintre fariseii partidului, se va îndeletnici la Moși cu «Uite popa, nu e popa».

D. Vasile Lascăr, zis și Cacialma, zis și Precupețul de la interne, va vinde bastonașe cu nouă noduri sistem brevetat Clemența, precum și baloane umflate și goale ca și pompoasele-i discursuri.

D. Eugen Stătescu s'a angajat să ție locul Barbarei Ubrik la panorama Braun.

În sfârșit, pe lângă scenele ilustrate de eminentul nostru caricaturist, mai putem adăoga următoarele amănunte:

D. B. Misir va vinde rahat Lukum și turtă dulce; iar d. C. Stoicescu beltea... oratorică.

În grădina la Eliade, deputatul Niță Stere va vinde fleici și mititei; iar d. Nicolae Ionescu de la Brăila va delecta pe clienți conducând un taraf de lăutari.

Fiind-că veni vorba de Brăila, trebuie să spunem că d. Cociaș a refuzat să dea concursul său bilciului Moșilor. D-sa a exclamat: Eu la Moși?! La Babe aș înțelege!

Presa liberală va juca la Moși rol de flașnete.

Kiriak Napadarjan.

SNOAVĂ UNGUREASCĂ

— Servus Șandor, ce mai face la dumieța?

Servus frache Iștvan. La mine face rău.

— De ce rău?

— M'am însurat.

— No che aste-i bun.

— Nu e tocmai bun, pentru che m'am însurat cu un babe.

— Aste rău

— Nu e tocmai rău, pentru che babe a avut un case.

— Aste bun.

— Nu e tocmai bun, pentru che case e arse.

— Aste rău.

— Nu e tocmai rău, pentru che a ars odată cu case și babe!

— No che tare minunate, aste bun.

Delamiđiū.

LA „MITITICA“ *)

Ceruse voe pentru miine,
Soldatul Nică Chilipir,
Să-și ducă zîna cu pamblici
În ziua-aceea la șpațir.

Dar soartă crudă, nemiloasă!
E arestat de căpitan...

— «Mă veți găsi, Lenuțo neică,
Miine în zori pe la Vitan».

Așa i-a scris. Acuma Nică
«Compune» iar, îndurerat:
— «Eri n'am putut să viu; veți ști
«C'am fost la carciă băgat...»

C. Cosco.

CE ESTE DALLOCRIN?

— O broșură senzațională —

Acum vr'o două zile ne-am pomenit la redacție cu o broșură a cărei copertă, de culoare verde, o copiem întocmai.

JULLER-AMURG

STRIGOIUL DALLOCRIN

Regenerarea. — Poetul idilic. — Răpirea fecioarei. — La Lăculețe. — Transformarea. — Valsul Domenic. — Deschiderea apel. — Răsărirea fantomei. — În dom. — Ipnotizarea. — În templul muzelor. — Vizuina morței.

Broșura este apărută în Craiova, unde, se știe, domiciliază și eroul acestei scrieri, cu titlul atîta de macabru.

Juller-Amurg este un pseudonim foarte transparent; adevăratul autor al acestei autobiografii este tot Dallocrin, — după precisele informații pe care le avem din localitate.

Ce mai vrea Dallocrin? Nimic de cit să arate lumii că este un strigoil — pe lângă ceea-ce toată lumea știe că este — și să povestească catastrofalele aventuri pe care le-a avut în această lugubră hipostasă.

Și iată cum ce spune primul-redactor al *Stelei Oleniei*:

Prinosul îngerilor care se coboră ca un fum aromat pe aripile unui tinguos zefir vespéral, în lumea aceasta clară; în zorii dimineții îl poate traspira ori-cine prin pomii albi de floare. Aceasta e tămîia contaminată și de zîmțul auster al duhului nocturn și aventurar numit: *strigoil*.

Aveam or nu dreptate cînd afirmam că Juller-Amurg e un pseudonim? Autorul

*) «Mititica», în termenii cazoni, e sinonim cu «carceră».

declară apoi că s'a hotărît să smulgă masca fantomei și decî să demascheze pe Dallocrin care este un strigoil, din clasa *strigoilor eternizați*.

Faptul este sigur căci:

«nu vă uitați ce gingășie simulează?... O gingășie de tină neredidă iar în spre seară îl vedem abătut, abătut și palid iar vocea-i sepulcrală sgudue peretii locuinței sale. Dintr'un singur ghiont fatalul strigoil își doboară victima și mugește sălbatec la astrele răslete!!!»

Dar, pe lângă literatură — ce o mai fi comițând oare acest strigoil, care nu latră la lună dar mugește la astre răslete?

Să ascultăm:

Dar iată că se lasă noaptea, noaptea neagră și păcatul urlă prădalnic prin munte.

Pe o stîncă uitată de vremuri stă *Dallocrin*. Un drapel de funingene se sbate d'asupra tinărului rege nocturn. Regele idol stă rezemat într'o casă mortuară și s-a ațintit ochiul fulgerător în spre tinăra fecioară care zace moartă la picioarele lui. Din prăpastia de sub stîncă vine următorul glas:

— «Să-mi dai prada tirane! e prada mea».

— «Skiromanțată formă, ce te numești moarte ai veis'o daț eū am s'o readuc la viață c'un farmec nesciut».

— «Nu te bizui strigoile! eū sint maestra ucenică a destinului etern, eū sfărîm cetățî și palate».

— «Hidoasă cucuvae, descholat skelet, dacă te-aș prinde 'n ghiare, te-as inneca de singe!!!»

Să trecem însă la ceva mai puțin sepulcral, ce se poate întîmpla cui-va dacă se apropie de strigoilul Dallocrin:

Apropiati-vă încet de himerica formă și mîngiați-i pletele!... nenorociților, degetele voastre vor fi arse într'o clipă ca de pirleala trăsnetului!! Cînd zăriți seara pe stradă că strigoilul își face promenada, mergeți alături de el și veți auzi cum clănțene dinții; o clănțînitură sinistră care te scaldă în răcori. Nu vă mai trebuie hae a doua zi.

Dar să vedeți ce a pățit amicul nostru Geblescu:

Strigoilul și ipnotizează! el are în privire o putere ucigătoare! Cu farmecul puterii lui sinistre odată a ipnotizat pe d-nul Aurel Geblescu... Acesta în neștire se învirtea prin casă și da din labe ca un bleg mistreț și cuvînta următoarele versuri:

Gisca face japa, japa!

Calu face lapa, lapa;

Burdingulea dă din vintre,

Iartă-mă taică părinte!

Să fi încetat oare d'a apare *Steaua Oleniei*?

Dar fi-va Dallocrin un adevărat strigoil? Firește, de oare-ce:

De cum apune cerosul soare, unghiile strigoilului cresc la minut cu o iuteală virtiginoasă. Oh! da... niște unghii albe și lungi care tăcăne ca oasele innălbite. Sub raza lunii argintie, la rădăcina părului său strălucе în apotheoză magică o pulbere de diamant, niște raze mici de opal și alte aliși-velisuri fenomenale.

... Să fim generoși! Ne oprim aci, declarînd că, întru cit privește pe subscrisul, nevoind să fie bănuir că umblă cu ielele și cu strigoii, renunțăm pe viitor la colaborarea strigoilului Dallocrin, depunînd o lacrimă de compătîmire și de crocodil pe memoria fostului prim-redactor de la *Steaua Oleniei*.

Ac.

CRONICI DE SEZON

LUNA IUBIREI!

Cind ploaia 'n Mai se lăfăia pe geamuri
Subiect de cronică adese-orî găseam...

Timpul pare că s'a mai schimbat. Până mai eri ploua de trei-patru ori pe zi; acum plouă continuu.

Cei care credeau că în sfârșit a sosit un anotimp în care o talpă găurită să nu-ți mai cauzeze nici un prejudiciu, au lăsat fasoanele la o parte și au tras galoșii, căci tot e mai bine să ieși apă la galoși de cit în ghetă.

Ce e mai grav, e că se știe cu certitudine, că această predispoziție aquatică a vremii, va mai dura încă de oare-ce Moșii de abia s'au deschis.

La noi, de și revărsarea Nilului—expresie a unui eminent orator, — a Nilului cu belșugul pentru «ai noștri», e condiționată de venirea la putere a grupărei politice în care d. Spancicof are dreptul să vorbească, totuși avem date la care, precum în Egipt se așteaptă revărsarea Nilului adevărat, noi putem fi siguri c'or să se deslege «băerile Cerului».

În această categorie intră: Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru, zilele în care se fac alergări, zilele de moși, acelea în care ovreii intră «în cusci», și poate și altele. Mai lesne poți să te prinzi că d-na Smara nu o să mai facă versuri, confratele Macri discursuri funebre, d. Sturdza prostii și d. Gr. Tocilescu excursii, de cit că n'are să plouă la vr'una din datele indicate mai sus.

De remarcat este că anul acesta moșii au fost precedați, ca să nu mai rămâie ast-fel nici chiar iluzia unei minuni.

De la zi întâi a acestei frumoase luni a celei mai frumoase—zic autoritățile în materie—ploaia cu o stăruință și un entuziasm care, în mod fatal, va trebui să aducă o modificare în nomenclatura populară a lunilor.

În adevăr lui Mai i se mai zice și Florar, pentru că ar fi luna florilor. Dat fiind însă că cu cit trec zilele trandafirii—nu cei aristocrați, adică *patricianii*—devin mai scumpi iar «mănăstirile într'un picior»—nu cele papistașe—mai dese și mai eftine, propunem ca acestei luni să i se zică *Ciuper-car*, calitate pentru care dovedește niște aptitudini deosebite...

...A! în sfârșit iar se schimbă vremea: a început să plouă cu bășici.

* * *

Dacă această stare atmosferică îndispune, cu drept cuvânt, pe toți negustorii care au deschis ce-va în moși, pe organizatorii de serbări populare, antreprenorii de grădini, impresarii de teatre de vară și toți în sfârșit ale căror afaceri reclamă un timp care să nu fie lumea închisă în... berării or cafe-nele, aflați însă că mai există o categorie de muritori pentru care este o adevărată nenorocire.

Par'că vă văd schimbându-vă figura în formă de semn de întrebare.

E drept că nici amicul dv. și autor al acestor rînduri nu știa mai mult pînă mai eri.

... Așteptam tramvaiul. În treacăt, fie zis, direcția tramvaielor are niște vagoane deschise care oferă pasagerilor pe timp de ploaie «avantaje» pe care le-ar refuza cea mai proletară umbrelă.

De sub umbrelă mai ești cum mai ești; din vagoanele direcției te cobori ud complectamente. Totuși, așteptam tramvaiul cînd din vagonul în care trebuia să mă urc eu se cobora un prieten. Era ploat learcă și avea o figură și mai ploată.

Halul acesta m'a făcut să renunț la periculoasa mea călătorie, și-am pornit o amindoi pe jos.

— Ce dracu ești așa abătut? întreb eu, cu interesul pe care 'l port vecinic prietenilor.

— Ce nenorocire! Ce nenorocire! exclamă el, cu un glas ca clopotul de mort.

— Ce spui? Ți s'a întimplat ce-va în familie? Te-a luat în armată? Ți s'a protestat vr'o poliță? și încep să înșir toate mizeriile moderne care distrug fericirea tinerilor generații.

Cînd colo:

— Nu te uiți? și-mi arată cerul.

— Ce-i asta? Vrei să faci o excursie cu balonul?

— Rizi! Ce lume! Ce lume!

— Da bine, nene, ai început să mă plic-tisești. Te'ntreb de un ceas ce ai și-mi răspunzi anapoda. N'ai de cit să-mi explici.

Amicul se uită lung în ochii mei, apoi scose din buzunar o scrisoare pe hirtie mauve.

Am îngălbenit ca ceara. Eram sigur că are să-mi citească o scrisoare de 16 pagini adresată vr'unei infidele.

Mă înșelasem. Nu erau de cit patru strofe, foarte caligraficește scrise, și care începeau ast-fel:

E cerul albastru, senin

Și soarele cald; primăvară!

Miresme de roze se'mbin

Cu farmecul dulce, de sară.

— Ai înțeles acum?

Am început să riz.

— Ei ce? Ai scris o poezie despre un anotimp, care se potrivește cu vremea de acum ca un costum de baletistă unei nemțoaice grase. N'ai de cit s'o schimbi: «E cerul noros și cu ploae», etc.

Dar preopinental meu isbucni într'un potop de apostrofe:

— Fă bunătate și nu glumi cu lucrurile ce mă privesc! Știi dumneata pentru ce am scris această poezie? Pentru că acum după amiază trebuia să mă duc la un «rendez-vous», la șose; această poezie era o dovadă că mă gîndesc veșnic la ea, că o ador, — ș'acum poftim! Toarnă cu găleata! Adio plimbare, adio... ce era să mai vie pe urmă, adio toată fericirea pe care o așteptam! Și d-ta rizi! M'am căsnit două nopți ca să fac o poezie ridicolă, și n'am dormit alte trei, așteptînd ziua de azi! Și d-ta rizi!

— Bine, dragă dă-mi voe, cine te pune să aranjezi întilniri cînd vezi că plouă în fie-care zi? Amin-o și tu pentru luna viitoare.

— Așa? Dar atunci pentru ce mai este Mai? Pentru ce mai este luna iubirei!...

Și pe cînd eu îl ascultam, incremenit de o asemenea descoperire, sentimentalul meu tovarăș, începui să-mi facă o întreagă teorie fizico-psihologică, cu citare de exemple, pentru a-mi explica cum devine cu luna iubirei.

Cînd ne-am despărțit, îl compăttimeam sincer.

* * *

Acum vă întreb și eu. Ați înțeles?

Care va să zică este o «lună a iubirei», cum este una a băilor, altele ale postului, cum este luna în care năpîrlesc păsările, se 'ncură caii și ne scoală din somn pisicile!

Și așa trebuie să fie pentru că ast-fel imi explic un fapt pe care 'l remarcasem acum cîți-va ani, cînd steteam pe lingă grădina Icoanei.

Cam de pe la 10 Mai în jos, cum se 'nopta nu mai era chip să treci prin grădina fără să nu vezi acelaș spectacol.

Băncile și boschetele erau toate ocupate de persoane de sex vice-versa, a căror atitudine nu lăsa nici o îndoială despre intențiunile ce aveau.

Fenomenul acesta perdea din intensitate cu cit ne apropiam mai mult de... solisti-fiu de vară, adică cum intram prin Iunie.

Pe atunci însă, preocupat mai mult, de problema bacalaureatului... problematic, nu prea dam atențiune acestor documente de psiho-fiziologie.

Iată însă că încep a crede c'avea dreptate desperatul de mai adineaori. Ș'acuma mă domiresc eu, de ce înforcîndu-mă noaptea acasă, nu mai e chip să dau cu ochii de Stanciū, bravul gardist, ce se plimbă pe dinaintea porței mele.

Curios! Fără să fiți... cavaleri de Malta, sunt sigur că mulți din dv., ca și subscrisul, nu bănuiați că ne aflăm într'o perioadă mai periculoasă de cit cea electorală.

Cîte victime deci trebuie să fi făcut pînă acum, 16 Mai, această afurisită ploae! Cîte «flăcări nu s'au consumat în van! Cîți ploași a creat dușul acesta pe care cerul îl aplică, mai repetat ca la 'orî-ce bae, în fie care zi.

Curat că nici o fericire nu e cu puțință pe acest pămînt!!

Ultima oră. Colegul meu Chindereanu care primise dimineața o scrisorică parfumată, intră cu o figură de soacră, gata de gilceavă.

Nu'l mai întreb nimic. Acuma pricep. Afară ploaia torențial...

Graur

EPIGRAMĂ

A apărut «Sărutarea»
Studiu de C. Săteanu (Schönfeld)

Literate! are-o lipsă

Studiul ce acum ai scos:

Nu vorbești de «Sărutarea»

Ce-a dat Iuda lu Christos!...

C. A. Stoeanovici

FANTAZII DE DUDUCĂ

DOR SUBLIM

Sunt rrominecă și ași vrea să-mi văd scumpa Romînie
Proclamată *toute de suite* glorioasă 'mpărăție!
Nu vreaș grijile pustii, nici războiș și nici oftări
Vreaș sburdalnice chindii, steaguri, muzici, defilări.

Ah, ași vrea să văd sburind, Gloria — 'n manta de pară!...
S'aud tunuri bubuind, tobe, chiote, fanfară!
La paradă ași porni, călărind pe un alb Pegas
Cu-a mea liră prinsă 'n șold, cu-amazona de atlas.

Iar rromincele le-ași vrea toate 'n fote cu mărgelile...
Eș zimbînd să le privesc în costumul meu de stele.
Și la lira mea să prind strune lungi din raze de-aur,
Și cochetă să le 'npart al cîntărilor tesaur.

Cînd spre cer se va 'nălța glasul mindrelor fanfare
Eș cu gestul elegant i-ași trimite-o sărutare,
Mulțumind că-n foi de lauri e gătită țara mea
Și eș nobila ei fică pot să mă fălesc cu *Ea!*

Mimi Pinson.

FREÛLEIN AÛGUSTE

Sunt cinci ani de atunci — imi povestea cine-va — sunt cinci ani, și de cite ori trec pe la vitrina asta, mă ia parcă o durere între umeri de-mi dă un fior prin șira spinărei, mă pornesc pe o tuse seacă... iar gîndurile mi se duc dornice departe, pe malurile Rinului, să întilnească doi ochi albaștri și un păr blond, încadrînd o figură cu obraji de piatră pătată de un roz sănătos și ispititor. Iar cînd întimplarea mă brodește în gară la plecarea expresului care taie Germania de Sud, un dor nebun de ducă mă cuprinde, așîțat de imagina ei scumpă, — și cînd ultimul vagon al greoiului convoi a trecut de mine, parcă mi-a rupt ceva din inimă!

Sunt cinci ani de atunci... treceam, cum treci și dumneata de multe ori, nepăsător, pe la vitrina asta — acum ocupată de marfa unui magazin de mobile — atunci plină de produsele unei franzelării de lux, proprietatea unui Bavarez înalt și voinic, care în afară de produse pur făinoase, mai fabrica și niște prăjituri nemșești excelente, mai vindea și unt proaspăt, ouă și multe de felul acesta.

Treceam nepăsător — zic — de oare-ce acest fel de marfă nu mă ispita de loc, nefiînd de felul meu nici mincacios, nici lacom; dar ceea-ce mă făcea să-mi arunc cu plăcere ochii la această faimoasă vitrină era modul într'adevăr artistic cu care erau așezate toate produsele foarte variate ale industriei aluatului de cocă, tronate de o mare piramidă de unt proaspăt, sculptată cu o deosebită măestrie.

În fie-care zi întocmirea vitrinei se schimba cu un gust extraordinar. Aceleași produse erau aranjate azi într'un fel, miine într'altul, cu aceiași fericită inspirație cu care erau combinate în ajun. Uneori vedeam un cadru de franzele lungi, rumene și artistic impletite, sprijinite una de alta, inecate jos într'un ocean de mici «Kaizer Zimmel», pe cari pluteau ca risipite neglijent niște cochete castroane cu iaurt, stînd la sfat cu apetisanta tavă de «Apfel-Kühen», pe cînd în fund parcă se rostogolea cite-va discuri de «Bütter-Kränz» pudrate cu zahăr și impestrițate de mici stafide roșii și negre.

Alte ori vitrina semăna cu un vast cîmp de luptă în care vre-o cite-va sute de «Dinekipel» sau cornuri subțirele stau încleite și incurcate, avînd aspectul unor oștiri după

o singeroasă încăerare. La mijloc, erau supra-puse alternativ în careu vre-o cite-va pîini de Secară-Kraham-Brote pîrînd o puternică fortificație, păzînd cite-va rouluri de «Nüss-Kühen» sau sarailie incolăcită de nucă. Ici și colo cite-va cornuri presărate de mici cristale de sare, păreau niște diplomași gătiți în haine de ceremonie încărcate de decor țîi sau prețioase bijuterii.

Și atribuiam acest artistic aranjament bavarezului înalt și voinic, care'l știam că este proprietarul magazinului și pe care mă obișnuisem a'l simpatiza tocmăi din cauza paternității frumoasei vitrine. Este adevărat că nici-odată nu'l văzusem la lucrul ei, căci eș treceam prin dreptul prăvăliei regulat la ora opt dimineața, iar vitrina se aranja totdeauna între orele șase și șapte. Ast-fel nu aveam niciodată ocazie să asist la întocmire și nici nu țineam la asta, căci e mai bine să priveșt opera de artă definitiv alcătuită de cit să asiștî la detaliile zămislirei ei.

Dar într'o zi splendidă de vară — era Duminecă — m'am hotărit să-mi es din obiceiurile mele de o mizantropie ciudată — în ce privește eșirea din casă în zile de sărbătoare — și am pornit dis-de-dimineață să iau aer la șoseaua Kiseleff. Trecînd prin dreptul vitrinei, rămăsei înlemnit și par'că mă pironise soarta de trotuar căci numai puteam face un pas înainte: o fată de o frumusețe clasică germană aranja ultimele franzele, fixîndu-mă cu ochii ei mari de un albastru deschis, ca apele Rinului.

Un nas mic obrasnic, o gură cu buze de carne singerindă de piersică, un ten alb și un păr blond, culoarea aurului de pașpre-zece carate!... Privînd'o cum stă între variatele produse făinoase, imi veni în minte versurile amicului Podeanu:

Printre blondinele franzele
Ca fața-i mică și drăguță
Cum stă blajină și cuminte
Ea însă-și pare-o franzeleță.

Atunci 'mi-am explicat tot și am ris de naivitatea mea trecută! Cum să atribui eș alcătuirii esteticei vitrinei neamțului acela gros, care poate că nu știa alt-ceva de cit să frămînte aluatul din care împletea cozonacii! Negreșit că atîta gingășie nu putea eși din miinile lui butucănoase de bavarez, ci din miinșitele de un roz delicat ale blondei mele cunoștințe...

...De atunci, o schimbare vădită se făcu în modul meu de a trăi. De unde nu des-

chideam ochii înainte de ora nouă, cînd trebuia să fiu la biuroul meu — unde ajungeam cel din urmă — acum la șase dimineața eram îmbrăcat și pornit la preumblarea mea obicinuită ca să asist la întocmirea operei drăguței mele nemșoichițe. Iar cînd din diferite împrejurări soseam prea tîrziu ca să o pot surprinde în momentele acelea, toată ziua eram fără chef, iar noaptea nu mă lua somnul, dornic de ochii ei mari și senini!

Dar dacă totul s'ar fi mărginit aci, dacă dorința aceasta neînfrînată ar fi fost satisfăcută numai cu vederea ei zilnic la aceeași oră, poate că n'aș fi suferit atît! Eș sunt din aceia cari nu prea pricep rostul dragostei ideale și am considerat tot-d'una amorul din ochi, platonice, ca ceva născocit, ceva nerealizat il. Zadarnic imi vei vorbi de «Paul et Virginie» și alte perechi de îndrăgostiți unul numai de ochii altuia... acestea sunt excelente pentru subiecte literare căci poți face ceva frumos din ele. Din legenda mitologică a lui Daphnis și Cloe, imaginația romancierului grec Longus a creat un roman ideal, curat — pînă la cartea a treia mi se pare — Acelaș subiect luat de Gérard, în puritatea lui, a făcut obiectul unui excelent tablou care astăzi e în muzeul Luvrului. Iată împrejurări în cari această teorie a dragostei ideale prinde de minune. Dar nu mă poate nimeni convinge pe mine — și cred că pe nici un muritor înzestrat complet de natură — că poți să stai mai multe luni sau ani, cu o ființă de o frumusețe rară, în raporturi cari, depinde de dumneata să le faci cit voești de intime, — și să te mărginești numai în a o privi, mai de departe sau mai de aproape, sau să-i dai bună-ziuă vecinic pe acelaș ton; să o eș de mină sfios și plin de respect și să-i vorbești lucruri indifferente, nesărate sau banalități stupide! Asta nu! Vă desfid să dați de un ast-fel de specimen fără să-l tratați de imbecil sau sărac cu duhul! Asta s'ar mai putea susține de bătrîni pudici, oameni de lumea veche, care nu'și permiteau să atingă o ființă de sex contrar pînă ce corul de preoți nu-l asurzea cu «Isaia dăntuește»... Și atunci încă, cunosc casuri cînd tînăra căsătorită se întreba vre-o cite-va zile după nuntă, în ce ar consista schimbarea fiziologică operată după faimoasa «nuit de noce» care pînă acum nu i-a adus nici o surpriză!

Dar azi, în veacul XX-lea, cînd legea de cîmpenie a universului este progresul în tot și în toate, aș fi fost poate taxat de refractar ei, dacă aș fi rămas multă vreme imobilizat să contemp lu regulat ochii micii mele «gräthen» fără să caut și eu să prognez ca tot în lumea asta.

Îți închipuești deci, de ce răbdare a trebuit să fiu înarmat ca să mă mulțumesc timp de o lună să o contemp lu numai de la distanță! Negreșit, această situație atât de precară nu mă putea dura și mă hotărîi să atac pe frumoasa mea blondină în mijlocul arsenalului său de iumbe și gogoși.

O! nimic mai ușor decît această amoroasă expediție — imi vei răspunde — știut fiind cu cită ușurință pătrunzi într'un magazin, ori-care ar fi el. Ai avea dreptate dacă frumoasa mea ar fi fost fiica unui stăpîn de magazin de lîngerie: n'aveam de cit să-mi tirguese zilnic cite un guler, o cravată, sau ori-ce lucru de acest fel și aș fi fost foarte la locul meu; dar să ai oroare de făinoase și să fii nevoit să mă-ninți încontinuu la cornuri cu sare, piine de cartofi sau sarailii de toate soiurile, trebuie să ai o burtă de popă sau să devii diabetic cu siguranță.

Ce făceam? Intram zilnic sfios și ceream vre-unul dintre produsele magazinului, îl înfășuram în hîrtie și plecam. Lucru curios: îndată ce mă găseam în prezența ei, toată îndrăzneala imi amortește, deveneam timid ca un copil. De va fi fost cauza neamțul cel gros, care într'un colț citea «Morgen Blatt», nu știu, dar de multe ori neamțul lipsea și eu mă găseam tot în aceeași confuză situație. Pe de altă parte cum intram, *Freulein Auguste* — așa se numea comoara sufletului meu — se roșea pînă în sfircul urechilor. De atita timp de cînd o asediam începuse să mă cunoască și cum... nu sunt băiat tocmai urit, iar «l'amour oiseau rebelle» cine știe! Un lucru era cert: o impresionasem — și la o femeie e destul să ajungi aci!

Neamțul, ca ori-ce om trecut prin toate, nu mă slăbea din ochi un singur moment. Eu simțisem asta și mi păstram o prudentă rezervă cit timp era și el în prăvălie — unde spre nenorocul meu îl găseam în tot-deauna. Mă mulțumeam atunci cu plăcerea de a putea vorbi drăguței mele lucruri cit se poate de indiferente și numai relative la comerțul său, cit timp mînceam vre-o prăjitură — atita frică imi inspira colosul de teuton!

Nu odată se întimpla ca, arătîndu-i ce bucăți să-mi dea, o atingeam puțin cu mîna. De multe ori am auzit și am citit de banala comparație între curentul electric și impresiunea contactului ființei iubite, dar consideram aceasta ca o figură foarte le îndemina literaților, neavînd însă nimic de real într'însa. Dar trebuie să treci prin toate în viață ca să poți înțelege rostul ei: identică impresie mi-a făcut atingerea degetelor mele de catifeluța roză a minei-sale; simții o accelerare în bătăile inimii iar ei îi inflori obrazii de un roșu aprins.

Atunci imi păru că ghicii: nu-i eram indiferent! În seara cînd făcui această fe-

ricită constatare, pentru prima oară de cînd o cunoscușem am adormit cu zîmbetul pe buze! De aci în colo, nemulțumit numai pe momentul cumpărării, am găsit mijlocul ca să consum în prăvălie, la diferite ore din zi cite o prăjitură. Mă obișnușisem cu acest fel de alimente cari imi făcui imposibilă menținerea în programul meu zilnic a prînzului și dejunului. Consumarea în magazin avea deci avantajul de a-mi prelungi contactul meu cu dînsa și brodeam cite odată momentul cînd tatăl ei nu era acolo. Atunci zadarnic mă hotărîm să-i spun cit imi e de dragă — deși eram convins că mă înțelesese — gura mi se încheșta de numai putem articula nici un cuvînt, atit de mult mă stăpîneau pirdalnicii de ochii albaștri!

Dar într'o zi, cînd se întimplase ca tatăl său să nu fie acasă, fiind stăpînit de mușenia mea obișnuită îi cerusem o bucată de ștrudel cu mere. Ea mi-l servi și pe cînd se grăbea să-mi presare zahăr deasupra, capacul de la flacon sări și tot zahărul se împrăștie pe un fund de tavă goală. Ea isbucni într'un ris copilăresc pe cînd eu, amețit de farmecul ei, săpam rar și apăsător cu degetul arătător în stratul de zahăr următoarele cuvinte: *Ich liebe dich, freulein Auguste*. Ea deveni atit de serioasă în cit incremenii la ideea că i-am fi putut atinge susceptibilitatea ei, atit de fragilă cite-odată la femeile rasei sale. Drept răspuns, cu aceeași gravitate, întinse degetul ei cel mic și roz și mi săpă în zahăr următorul răspuns: *Ich auch!!*

Abia putui să-mi înăbuș un strigăt de bucurie și cu rizele de a-mi îneca hainele în untul prăjiturilor, sării, o apucaii de gît, mușcîndu-i obrazii acoperînd-o cu mîi de sărutări!!

...Două luni trecui, două luni de delir, de vis frumos, de fericire neîfămurită!

De cite ori vedeam în vitrină piramida de unt tronînd în stînga, știam că bătrînul nu e înăuntru și intram. De găseam clienți, mă așezam pe un scaun, foarte serios și apoi rețineam romanul din ajun nesupăraii de nimeni. Ce nu ne spuneam atunci, unul în brațele altuia, aprinși de patimă, increzători în viitorul nostru atit de trandafiriu! Dar un lucru mi se părea curios: de cite ori îi propuneam să spună tatălui ei că mă place și să-l roage să consimtă la unirea noastră, se pornea pe plîns fără să-mi spună pentru ce.

Cite-odată piramida de unt era în mijlocul vitrinei, semn că bătrînul era acasă. Eu tot intram cu toate astea dar păstram o atitudine foarte severă, iar corespondența cu fata o făceam prin biletele strecurate între foile prăjiturilor.

În fine după cit-va timp luaii hotărîrea să apuc taurul de coarne și să i-o cer neamțului. Cînd i-am comunicat dorința mea, s'a făcut ca pinza și ochii lăcrămară din nou. Stăruii asupra cauzei desnădejdei ei și după multă trudă aflai că tatăl său și să voiască să o mărite acum numai poate, căci a logodit-o cu fiul unui mare fabricant din München, încă de trei ani de zile, iar nunta se va face peste două

ani, cînd fata va împlini 20 de ani. După obiceiul nemțesc logodnele sunt mult înaintea nunței, ast-fel că logodiții au destul timp să-și cunoască reciproc caracterul, înainte de a face o unire, cum o facem noi, în grabă. De aceea căsătoriile în Germania și Austria au mai multă stabilitate, căci de nu se fac exclusiv pe temeiul atit de fragil al afecțiunii momentane, ci pe potrivirea de temperamente, care dă căsniciei mai multă garanție de durabilitate.

La aflarea acestei triste situații o jale adîncă mă cuprînsese văzîndu-mi visul zădărnicit, pe cînd simțeam clocotînd în mine din ce în ce mai aprinsă dragostea pentru dînsa și dorința de a o avea a mea pentru vecinicie. Atunci zămislii în minte planul romantic de a o răpi și fugi cu dînsa, dar la propunerea asta fata refuză categoric. Ținea foarte mult la părinții ei și nu le putea cerni ultimii ani ai vieții priatr'o faptă la gîndul căreia conștiința ei se revolta.

Soluținea mi-o dete tot dînsa. Se va încerca să facă pe logodnic să renunțe la ea. Spunîndu-i că iubește pe altul și ast-fel fiind căsnicia lor n'ar mai avea nici un farmec. El cunosc pe Frantz — spunea dînsa — e băiat care pricepe lucrul și va ceda.

De atunci începui să ne considerăm ca aparținînd unul altuia. Veneam de cite trei ori pe zi în prăvălie și întimplîndu-se să nu fie neamțul acolo, mă eternizam între delicioasele strudele și buzele ei cărnose de cari nu mă mai săturam. Cînd însă se întimpla să găsească și pe tatăl ei acolo, scurtam vizita, căci în vre-o două rînduri mi-a aruncat niște priviri de panteră, din cari înțeleses că bavarezul trebuie să bănuiască ceva.

Odată cum zăboveam adîncit în ochii ei frumoși, neamțul, vizibil iritat, imi strigă în romîneasca lui stricată: «Acum aii tir-cuit, de ce nu plecaii!!» M'am roșit pînă în albul ochilor și mă pregăteam să ripostez dar renunțai la gîndul că nu trebuie să înăspresc relațiile cu viitorul meu socru. Pe de altă parte fata mă anunță că l'a surprins pe tatăl său spionînd-o, aceasta nu prea mi-a convenit.

Nu mă descurajai de loc, hotărîndu-mă să fac uz de toată energia mea la nevoe, și continuaii cu vizitele mele ca și cum nu aș fi observat nimic, — adăstînd scrisoarea logodnicului.

Era o zi călduroasă de Iunie. Norii groși se adunară deasupra orașului, întunecînd străzile, pe cînd un vînt începu să bată violent clănțînd ușile, smulgînd firmele, repetînd ecoul unor tunete năprasnice — avant-garda furtunei îngrozitoare ce se apropia. Lumea se ascundea prin uși, prin ganguri, prin trăsuri pe cînd picături mari și rare de ploaie anunțau căderea grindinei. Surprins de furtună în dreptul prăvăliei, intrai.

Înăuntru întuneric beznă, iar drăguța mea îngrozită, sta ghemuită după niște cozonaci, închinîndu-se. Prezența mea îi mai dete coraj. Întunericul dinăuntru făcea ca

să nu fim văzuți, tunetele de afară să nu fim auziți; o luați pe genuchi căci era încintătoare albită de spaimă și tremurând toată.

O! ceas neuitat, moment adine săpat în minte, nebunie a anilor tineri, elan al dragostei nemărginite ce mi clocoțea în suflet!

Afară natura și deslănțuia furia într'un potop inecător, transformând străzile în torrenți vijelioși, spărgind geamurile cu piatră înghețată, uruind asurzitor, trăsind de parea că cerul se prăvălește.

De-odată un fulger lung seapără în clipe consecutive... lumina palidă sclipi pe fețele a trei ființe omenești. Eă și ea îmbrățișată și plină de groază iar în cadrul ușei din fund, Bavarezul colos, alb de minie, zeu al răsbunării, gigant înmărmurit ca de stincă!...

Sării în sus, dar era tirziū... Auzii un «Iesus-Maria!» și primii între umeri o piine de Brașov de opt kilograme!

Căzuți jos... val de singe imi năpădi pe gură... mă simții aruncat afară pe pavajul de piatră... grindina imi răpăi pe la temple și apoi nu mai știu nimic.

Am zăcut trei luni între viață și moarte, suferind îngrozitor! Imi băteam joc de rănilor corpului, dar mă chinuia nespun rana din suflet. Trei doctori imi țineau de urit zi și noapte. Zguduitura ce primisem între umeri imi răni căile respiratorii primejduindu-mi viața.

Veni convalescența cu torturi și mai terribile. Intrebam pe toți de *dînsa*; nu mi răspundea nimeni nimic. Contra voinței tuturor eșii într'un cupeu și trecui pe la ea, să o mai zărească cel puțin odată. Prăvălia era pustie, pe geamuri bilete mari de închiriat și înăuntru nimic. Aflai însă că trei zile după întimplare, familia bavarezului a dispărut, plecând în Germania. Căzuți iar la pat istovit de o cumplită desnădejde!...

...Boala m'a lăsat cu o tuse seacă și junghieri cari încep din spate și se sfîrșesc ieri în stînga. De ea n'am mai auzit nimic...

...Sunt cinci ani de atunci și tot par'că din cînd în cînd gîndurile mi se duc de parte pe malurile Rinului să intilnească ochii ei albaștri și figura-i cu obraji de piatră pătată de un roz sănătos și ispititor...

George Cair.

NIMICHÎ NOÛ!

— Snoavă —

- Hei, di unde vii Șmil?
- Di pisti Ieși.
- Ci i noû pi acolo?
- Nimichî noû.
- Nu e pusibel!
- Iți zic că nu e noû dechit un chine care latră la peață.
- Și puntru di ci latră?
- Puntru'l călcase pi coadă.
- Cine'l călcase la coadă?
- Mulțime multă care se adunase.
- Puntru di ci s'adunase așa o mulțime?

— Puntru Rebeca, soră la tine, leșinase și căzuse deja jos.

— Tacî moi! Și puntru di ci ai leșinat Rebeca?

— Puntru Avrum, fratele di la tine, l'ai bugat la pișchirie.

— Și puntru dici l'ai bugat pi Avrum la pișchirie?

— Puntru falsificază polițe.

— Apoi iu știu deja di mult că Avrum falsificază polițe.

— Vezi? Nu ți ziceam iu că nu-i nimichi noû piste Ieși?

Delacooperativa.

MUZEÎ

Gem streșinile 'n greū șuroi de ploaie
Și marea 'n joc nebun de valuri geme,
... de un ceas te aștept privind nesperisa foaie:
Tu vii încet greoi, par'că te-ai teme...

Ca'n alte dăți te-aș vrea să'mi vii—senină,
Tu știi că n'am visat vre-odat' la stele
Ce pieptul ard și spetele inclină,
O știi de mult: de mine nu-s acele.

Te chem așa—uritul să'mi mai treacă,
Aș mai uita c'afară 'ntr'una plouă
De ai vrea să vii să stai cu mine o leacă
Să mă încerc să scriu o filă-două...

Constanța, Maii.

Ileana.

PROPUNERE PERICULOASĂ

În numărul trecut al «Zeflemei» D-l Dinescu arată cum se pot mărița fetele fără zestre, întrebuintînd următorul metod: «Ori-ce fată săracă să-și instaleze la poarta casei un mic aparat compus dintr'un baston de metal, în forma unui I, străbătut la jumătate de un ax în jurul căruia se poate mișca la cea mai ușoară adiere de vînt, cu alte cuvinte, să fie foarte mobil. Trecătorii se vor întreba:

— Ce-i aia mă?

— Un I mobil.

Fata va avea un Imobil, zice autorul, și în consecință, se va mărița ușor. Dar... D-l Dinescu nu vede pericolul ce așteaptă pe D-șoara în cestuine; căci mă tem, că atunci cînd tinărul căsătorit va vedea din ce constă imobilul, va desface bastonul de metal de pe ax și îl va aplica pe spetele soției sale, singurul mijloc de a-și întrebuinta o ast-fel de zestre.

Acest sistem a fost emis de o prietenă a D-lui Dinescu, care reclamă zece la sută din fericirea celor căsătoriti după noul metod; cred că după ce o citi observația mea nu va mai dori să împărțească așa fericire...

Iași

Casto.

Pe timpul verei „Zeflemeaua“ face abonamente și pe 3 luni.
Costul: 2 lei.

RIME

Semănătorul.

Poșta Redacției

D-1 O. R. (Loco) Versuri slabe.

D-1 P. S. (Iași) Slăbuțe.

D-1 I. N. (Bacău) Slabe de tot...

Etc.

M'am încercat în multe rînduri
Ca să'mi aștern a mele gînduri,
Crimpee luate d'ici, de colo
În limba zeului Apollo.

Zadarnic eiselam o rimă
Crezînd că va eși sublimă
Iar versurile-mi minunate
Le corijam mereu pe toate.

Cu gotice și cu cursive
Pe plicuri și hirtii misive
Seriam poema'mi simbolistă
Și-o trimeteam la o revistă.

În loc s'o văd cum se resfală
În primele foi pe vre-o față
La Poșta Redacției — în grabă
Citeam răspunsul că e slabă.

Ba că «slabă» ba «slăbuță»
Cu toate că erea drăguță
Redacția mă refuza
Căci versuri grase tot dorea,

Azi încordindu-mi din nou lira,
Mai dulcei de cit rahat de Sira
Și grase ca și de untură
Serisei la versuri: «Din Natură»

DIN NATURĂ

Incheagă apele bătrîna
Ca o piftie-i lacul tot
Și broaștele așa 's de grase
Orăcînd nici nu mai pot.

Pe malul verde ca spanacul
Ce-i garnisit ca un piurê
La soare cîntă pitpalacul
Și-i gras... pe el osînză e.

Pe drumul prăfuit se 'ndreaptă
Cu grohote, de porci o turmă
Și 's grași; în ei mereu lovește
Porcarul ce sosește 'n urmă.

Un tip seios eu fălcii osoase
Cu ochii micî în capu'i gras,
În porci lovește cu ciomagul
Și 'njură la fie-ce pas.

Mă 'ntorc să perd din ochi tabloul
D'asa viață sunt sătul
Și lacom ca Hercule eroul

Or lasă... cred că e destul.

O. R.... (Loco)

P. S.... (Iași)

I. N.... (Bacău).

p. conf. C. Modestu.

INCONSOLABILII

Moto:
Femeile, femeile !...

Doamna Cochetescu are durerea de a'și perde soțul. Cu ochii scăldați în lacrimi ascultă vorbele de mîngiere ale medicului de casă!

— Vai! doctore! nu mai există nici o mîngiere pentru mine! renunț la orice plăcere pe lume! voi să mor! să scap de durerile vieții!...

— Nu te necăji atîta! Nu trebuie să pierzi speranța, d-ta o femeie tînără, frumoasă, abia de 30 ani...

— 29 ani, domnule doctor, cel mult am 29 ani și jumătate, răspunde încetată în lacrimi văduva nemîngiată.

«Zeflemeaua» caută, pe timpul verei, buni depositari în localitățile: Sinaia, Călimănești, Govora, Slănic - Moldova, Pucioasa, Monteoru-Sărata și Bușteni.

ÎN AJUNUL CEREMONIEI!

— Reportaj de senzație asupra desvelirii monumentului lui Brătianu —

În circiumă la nea Niță Sterie.

Nea Niță. — Miine mergem cu toții băeți. Cu saltanaua! Ilie! Mai ad'la mnealor un chil d'al roșu.

I cetățean. — Care va să zică are să fie paradie în lege! S'au făcutără și tribune, ca la 10 Maiu. Au să vie din toată țara d'ai noștri.

II Cetățean. — O să vie și țărani. Ai noștri sunt mulți dom'le!

Nea Niță. — Apoi n'or să fie numai ai noștri. Marele și nemuritorul Ion Brătianu e al țarei întregi. El a făcut România modernă, regatul, independența, el v'a făcut și pe voi; după urma lui trăiți! Om, neică! toată Europa știe de el.

Nea Niță continuă să reproducă fragmente din discursurile d-lui Sturdza, publicate în *Voința Națională*.

III cetățean. — Or să vie și din Bulgaria, auzeam.

Nea Niță. — Firește. Trimete guvernul d'acolo delegați.

I cetățean. — Care va să zică daia de la colegiul al III-lea? Mare pricipseală.

II cetățean. — Flămîndu codri visează! Păi ce aia sunt delegați de alegeri, mă? Da apropont, nea Niță, ce s'aude de alegeri? Să casează? Ci-că Vodă a început să-și dea coatele cu ciocoi.

Nea Niță (cu gravitate). Ssst! Lăsați politica. Dac'o fi cevașlea nu vă spuî eu? Domnu Sturdza, eu, Otnescu, Epaminonda, ce treabă avem? Acu e vorba (solemn) numai de desvelirea monumentului marelui cetățean!

IV cetățean. — Adică-tilea la ce le-o mai fi învelind mulamentele?

III cetățean. — Bravo! Păi daca le-o vedea lumea înainte, cînd e la pont numai vine nici dracu!

I cetățean. — Cic'o să vie și Regele. S'a rugat domnu Sturdza ca să închiză gura ciocoiilor, care pretindeau că de ce l'a făcut neamțu de la Paris pe vodă ca slugă a lui domnu Brătianu. Tare domnu Sturdza! A făcut pe rege d'a dicorat pe neamț!

Nea Niță. — N'o să vă mai tacă fleanca cu politica! Nu v'am spus că...

Corul. — D'a las nea Niță....

Un băiat din prăvălie intră repede și s'opreste ce-va la urechia jupinului.

Nea Niță. — Ai cărați-vă și miine fiți în păr la monument. Ștergeți-o c'a venit domnu Sturdza. Știți e d'al poporului da... (a parte) numai la n'trunire.

In curte se văd d-nii Sturdza și Pallade cu Dumitrescu-Militari, Culea și alți ștîlpi ai regimului. D. Sturdza inspectează dac'a s'au luat toate măsurile pentru ceremonia de a doua zi.

Dimitrescu Militari (încet către Culea)... Și miine seară iar mai tragem un chef cu șampanie în circiuma ciocoiilor. Adică-tilea ce? Numai ei să facă pe bor... (ultimele litere s'au suprimat de censură NR.).

În piața monumentului

E noapte. Totuși se lucrează în mod febril. Decorațiile nu sunt încă terminate. Tribunalele de asemenea. O armată de lucrătoare muncește de zor la lumina becurilor electrice, sub impulsunea cîtor-va supraveghetori de la serviciul tehnic al primăriei.

De odată din tufșurile întunecoase de la spatele statuei lui Eliade, apare statura unui om înfășurat într'o lungă manta neagră.

Pe cap poartă o pălărie cu borurile largi trasă pe ochi, umbrindu-i toată fața, care de alt-fel e acoperită de o mască neagră.

Gulerul mantalei e ridicat în sus. Pare o fantomă care n'are omenesc de cît privirea ce prin găurile măștei se vede lucind în întuneric.

Omul-negru înaintează spre piațetă, pe cînd lucrătorii, înspăimîntați, se dau cu grăbire înapoi, făcîndu și semnul crucei.

Fantoma privește lung la monument, îl ocolește, examinează apoi lucrările, și dă din cap în semn de mulțumire.

In acest timp, șeful lucrărilor, înfrîindu-și spaima, se apropie de misterioasa umbră, om sau demon, și întreabă clătănindu-i dinții de frică.

— Mă rog, ce doriți d-v.?

Cu o mișcare bruscă, fantoma și-a ridicat colțul măștei.

Bietul supraveghetor scoate un ah! de uimire și se înclină pînă la pămînt.

Umbra face un semn, ciți-va pași și dispăre... Era d. Eugen Carada.

În cabinetul d-lui Sturdza

D. Sturdza se plimbă nervos cu niște fituici în mîna. La biroû d. Bianu serie de zor.

D. Sturdza. — Aide, Biene, mai repede. Trebuie să'l mai citim odată. Hei! Ar fi crezut vr'o dată Brătianu...

D. Bianu. — Că ilustrissima voastră are să'l laude atîta și încă să vorbească la monumentul lui!

D. Sturdza (turios). — Spuî prostii! vreaș să zic că Brătianu, care a murit amărit, putea să crează că o să i se facă o ast-fel de apoteoză!

D. Bianu. — Asta e încă un mare merit al Excelenței voastre.

D. Sturdza. — Da. Eû totdeauna am venerat pe marele Ion Brătianu. El a făcut România modernă, Regatul, Coroana de oțel...

D. Bianu. — Asta făcutu-a Coșbuc!

D. Sturdza. — Independența... mare om!

D. Bianu (insinuant). — Multe s'a pertractat atunci! Dar și acuma! Și independența economică și financiară! Măreață reformă! Grandioasă!

D. Sturdza (radios). — Biene, cum stai cu catedra ta de la Universitate? Academia e vorba să-ți dea o delegație pentru congresul...

(...In anticameră clopoțelul răsună prelungit).

Mesterul Perdaf.

UN SFAT PRIETENESC

— Te văd posomorit? Ce ai?

— Viu de la un prieten bolnav. N'avea parale. I-am trimes pe doctorul Bromureanu, amicul nostru. Ce mă sfătuești să mai fac?

— Păi dacă 'i-ai trimis pe Bromureanu, un singur lucru mai rămîne de făcut.

— Care?

— Să trimeți și după... un decorator.

UN OM ECONOM

Bătrînul Sgărceanu s'a bolnăvit.

A umblat însă toată ziua prin oraș pînă în sfîrșit a găsit un doctor, prietin care 'i-a preseris o rețetă.

Sgărceanu a intrat la prima farmacie și a dat să'i facă rețeta, tremurînd da groază că are să coste mult.

— Barem de mi-ar da mai multă, cugeta dînsul, pe cînd asistentul prepara doctoria.

Totul se reducea însă la o sticlută mititică.

Sgărceanu strîmbă din nas că pentru fleacul acela o să-i ceară cine știe cit.

La un moment dat spișerul turnă ultimele picături, cu număr, și cu mare băgare de seamă ca să nu întreacă doza.

Sgărceanu nu mai putu să rabde.

Se apropie binișor și hars! dete cu palma peste cotul asistentului.

— Ci ea lasă, nene, să mai treacă și de la d-ta, că n'am mai văzut pînă acuma spișer dînd faliment

Administrația ziarului «Zeflemeaua» roagă pe d-nii abonați, cari sunt în întirziere cu plata abonamentului, să achite de urgență suma ce datorează.

Desfacerea Produselor
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURÎ ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. ȘTIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FAINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENȚA BRÎNZA
„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA
A. ALT

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATISTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Ametelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÎNZARE LA TÔTE FARMACILE
ȘI DROGUERILE

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„**ZEFLEMEAUA**”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA 'ȘI DA

„**RENDEZ-VOUS**”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvînt, căci : excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.